קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַבָּנִי״צ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעְזֶער** שְׁלִיטָ״א

פרשת משפטים – שקלים תשפ״א [בלתי מוגה]

ליל שבת קודש

דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מענין הגילוי של פרשת שקלים - קרניים דקדושה, והקשר לפרשת משפטים, ולסיום ימי השובבי״ם הקדושים, והיאך כל זה מקושר לסעודת שלום־זכר

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת זו יש בה קדושה משולשת, שהנה אנו נמצאים בשבת קדש **פרשת משפטים**, שזו הפרשה של סיום ימי השובבי״ם הקדושים, וכן **בראש חודש אדר**, שהוא החודש שבו מרבין בשמחה (תענית כט.), שאנו שמחים על גודל הניסים והנפלאות שעשה עמנו הקב״ה, ומודים לו יתברך על כל הטובות הללו, וכן שבת זו היא **שבת שקלים**, ומוציאים ג׳ ספרי תורה, שזוהי עת־רצון מיוחדת במינה, כי אכן בכל פתיחת ההיכל יש עת־רצון מיוחדת, וכידוע התפילה שאומרים ״בריך שמיה״, שזו היתה תפילתו של ר׳ שמעון בר יוחאי, ואז עת־רצון מיוחדת להתבודד אליו יתברך, ולבקש כל צרכו ממנו יתברך, וכן הוא ביותר בשבת נפלאה כזאת, שמוציאים ג׳ ספרי תורה - אחד לקריאת הפרשה, אחד לקריאת ר״ח, ואחד לקריאת פרשת שקלים, ועל־כן שבת זו היא מיוחדת מאד.

והנה עלינו להבין, מהו כל ענין **פרשת שקלים**, והיאך כל ענין פרשת שקלים שייך בימינו אנו, לכל אחד ואחד לחיי היום־יום שלו, ומה ההקשר בין פרשת השבוע - **משפטים**, לסיום ימי **השובבי״ם**, ולקריאת פרשת שקלים, והיאך כל זה שייך דייקא עתה בכניסת **חודש אדר**.

הנה חכמינו הקדושים אומרים (ב״ב דף י׳.): **אמר ר׳ אבהו, אמר משה לפני הקב״ה: רבונו של עולם, במה תרום קרן ישראל, אמר לו בכי תשא**; והינו פרשת שקלים המתחלת במילים: ״כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל״.

והנה יש להבין, מהו ענין ה׳קרן׳ שאומר כאן משה רבנו? שבאמת את ענין זה אנו

מזכירין בכל תפילת שמונה עשרה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך", ומסיימים: "מצמיח קרן ישועה", ומהו ענין הקרן הזה, שע"י "כי תשא" אנו זוכים להרמתה?

הנה בגשמיות, 'קרן' זה מורה על כח וגבורה, וכמו שאנו מוצאים ששור נוגח ולוחם זה ע"י וקרניו, וכל כח גופו מתבטא בקרנו, שעל זה יש את כל ההלכות במסכת בבא קמא, גבי שור שנגח והזיק וכו', שהמקור לכל ההלכות הללו הוא בפרשת השבוע, שבה מבואר היטב כל הלכות הזק השור.

נמצא, ש'קרן' זה ענין של כח וגבורה, שאת זה מוצאים את שוורים. והנה, אותו הדבר הוא לגבי כל אחד ואחד, שעליו לידע שיש לו 'קרן' - יש לו כוחות עצומים הטמונים בתוכו, ועליו להוציאם מן הכח אל הפועל, הן בתורה, הן בתפילה, והן בשאר מצוות ומעשים טובים.

וישנו קשר אמיץ וחזק בין ענין ה'קרן' לענין של תורה, וזה על פי דברי הגמרא (ברכות נו:): **תָּנוּ רַבָּנָן, חֲמִשָּׁה דְּבָרִים נֶאֶמְרוּ בְּשׁוֹר וְכוּ', נִגָּחוֹ הַוְיָין לֵיהּ בָּנִים שֶׁמְּנַגְּחִים בַּתּוֹרָה**, שהנה לכאורה נגיחה משור הרי זהו משהו מפחיד מאד... אבל כאן חכמינו הקדושים לוקחים זאת לדבר חיובי, שאדרבה, עי"ז יהיו לו בנים שמנגחים בתורה, שזו הקרן הנ"ל, שעל ידי לימוד התורה אדם זוכה לקרן הקדושה הזאת, שעל ידה יוכל לנגח.

ואת מי לנגח? את היצר הרע! את הסמ"ך מ"ם! ליתן לו נגיחות כ"כ חזקות, עד שיזכה האדם שלא יוכל היצר הרע להתגבר עליו ולהכשילו במה שמכשילו, זה הכח של הקרן הקדושה!

זה בענין התורה, ואותו דבר הוא לענין התפילה, שגם לתפילה יש קשר חזק ואמיץ עם ענין ה'קרן', וכמו שאומר רבנו **ז"ל** (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן פג [שמקובל שזה חלק מספר הנשקף של רביז"ל, וזה ראשי פרקים ובקצרה]): **אמונה זה בחינת תפילה, בבחינת** (שמות יז) **"ויהי ידיו אמונה", ואז התחלת צמיחת קרן משיח, בבחינת** (תהלים קלב): **"אצמיח קרן לדוד", בבחינת** (חבקוק ג) **"קרנים מידו לו", 'ידו' זה בחינת תפילה**, הרי ש'קרן' זה ג"כ ענין התפילה, הינו, שמלבד ענין הנגיחה להיצר הרע עם הקרנים של התורה, כן הוא בענין התפילה, שאדם צריך להיות עם כוחות עצומים ע"י תפילתו, ויהא חזק כמו שור שנוגח בקרניו, ובהם מכניס את כל כוחותיו, כן ישקיע את כוחותיו בתפילה ובקשה אליו יתברך, וינגח עי"ז את כל המניעות והדברים הקשים, ויזכה לכל טוב אמיתי ונצחי.

וכן הוא לכל דבר ודבר ולכל ענין וענין, הן תורה ותפילה כנ"ל, והן כל דבר בחיי האדם, כי הרי כנ"ל 'קרן' זה מורה על חוזק וגבורה, שזהו כל חזקו וגבורתו של

שור, וכך גם אצל האדם, שצריך לדעת שיש לו כח וגבורה, והוא יכול לעמוד בהכל, רק אם יהיה לו רצון לזה.

ואת כל זה מגלה לנו הצדיק האמת, שהוא זה אשר מגביהנו ומרימנו, שזהו כל סוד פרשת שקלים, המתחלת ב"כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - שמשה רבנו מקבל ציווי לישא ולהגביה את ראש בני ישראל, שידעו שיש להם כוחות עצומים ושיראו להשתמש בהם, ודיקא ע"י הצדיק, שזה מה שאומר רבנו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קיא) ש"ר'אש ב'ני י'שראל" ראשי תבות 'רבי', שדיקא הרבי והמנהיג האמת, הוא זה שמרים ראשנו ומגביה וזוקף את האדם.

וכל זה הוא ענין פרשת שקלים, וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (תַּנְחוּמָא שְׁמוֹת, כִּי תִשָּׂא, סִימָן ג): "וּבְפָרְשַׁת שְׁקָלִים - אָמַר מֹשֶׁה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְשֶׁאֲנִי מֵת אֵין אֲנִי נִזְכָּר. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: חַייֶךָ, כְּשֵׁם שֶׁאַתָּה עוֹמֵד עַכְשָׁו וְנוֹתֵן לָהֶם פָּרָשַׁת שְׁקָלִים וְאַתָּה זוֹקֵף אֶת רֹאשָׁן, כָּךְ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה שֶׁקּוֹרְאִין אוֹתָהּ לְפָנַי, כְּאִלּוּ אַתְּ עוֹמֵד שָׁם בְּאוֹתָהּ שָׁעָה וְזוֹקֵף אֶת רֹאשָׁן". הרי שהצדיק הוא זוקף את כל ראש כל אחד ואחד מאיתנו, ואיך? דיקא בפרשת שקלים, ומדוע? כי כנ"ל: "במה תרום קרן ישראל" - איך יזכו ישראל להֿ'קרן' הקדושה הזאת, "בכי תשא" - ע"י הלימוד של פרשת שקלים, שאז הצדיק מגביה וזוקף את ראש כל אחד ואחד מאיתנו, ומגלה לו את כח ה'קרן' הטמון בו.

ואל לו לאדם לחשוב שזו גאוה לומר "אני כן יכול, יש לי כוחות עצומים, יש לי קרן קדושה" וכו' וכו', כי הרי לכאורה מדוע אתה מגביה עצמך? אבל על זה יש לנו את הגילוי הגדול של רבנו ז"ל, בתורה האחרונה בליקוטי מוהר"ן (חלק ב, סימן קכה, וידוע שהכל הולך אחר החיתום, ולא בחינם שבזה חתם רבנו ז"ל את ספרו הקדוש), שאומר רבנו ז"ל, שהן אמת שיש את גנות מדת הגאוה, אבל בעבודת ה' יתברך, אדם צריך ליקח הלימוד של (דברי הימים ב' יז, ו) "וַיִּגְבַּהּ לִבּוֹ בְּדַרְכֵי ה'", שילך בגאון ובגאווה, ויאמר: "כן! אני כן יכול! יש בי כוחות עצומים! יש לי את ה'קרן' הקדושה שאתה אני יכול לנגוח בכל הטומאות של היצר הרע! עם הקרניים שלי אוכל לנצח תמיד את הסמ"ך מ"ם, ולא ליתן לו לגבור עליי ח"ו!". זה הכח של הקרניים, שלו אנו זוכים ע"י הצדיק, שמגלה לנו את הכוחות הטמונים בנו, ושנוציאם מהכח אל הפועל.

והנה, בברכה זו התברך יוסף הצדיק ע"י משה רבנו, וכמו שכתוב (דברים לג, יז): "בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנֵי רְאֵם קַרְנָיו" - שהיה לו את הכח הזה של השור - ענין ה'קרן' הקדושה, והפסוק ממשיך "וְקַרְנֵי רְאֵם קַרְנָיו" - שהיה לו קרניים של ראם, והנה, מדוע הוסיפה כן התורה? מסביר רש"י (שם): "'וקרני ראם קרניו' - שור כוחו קשה ואין קרניו נאות, אבל ראם קרניו נאות

ואין כוחו קשה", הינו שמסביר רש"י הקדוש, שהפסוק הביא גם ענין שור וגם ענין ראם, בכדי לומר שיוסף זכה הן לכח של שור, והן ליופי של ראם, כי קרניו של הראם יפות הם, מה שאין בשור.

שפה ג"כ יש לימוד חי, שהנה באמת יש לך את החוזק הקדוש הנ"ל, ואתה זוכה להשתמש בו היטב וכו', אבל אדם צריך לשמור על היופי - סדר וניקיון, וכמו שמוהרא"ש זי"ע תמיד היה חוזר ואומר, שהעולם חושבים שצדיק זה אחד שאמור לילך קורע ובלוא וכו', ולבוש סחבות וכו', וכולו כפוף וכו', מה שבאמת צדיק אמיתי הרי הוא נקי ומסודר, ואדרבה, זה מורה על נקיות הנפש - כשמקפידים על נקיות הגוף, ובזה התברך יוסף הצדיק, שזכה לקרניים הקדושות המנגחות את כל הרע, וכן ליופי וההדר.

ועל פי זה יש לפרש מה שאנו אומרים שלוש פעמים ביום בקרבנות, את י"א סממני הקטורת, ואחד מהסממנים הוא הציפורן, והנה בענין הציפורן אנו אומרים בסמוך: "רבן שמעון בן גמליאל אומר: הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף. ברית כרשינה למה היא באה, כדי ליפות בה את הצפורן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא, כדי לשרות בו את הפצורן כדי שתהא עזה", והנה אנו מוצאים בענין הציפורן כאן, שיש לה הן את ענין היופי, שזה "כדי ליפות בה את הציפורן", והן את ענין החוזק, שזה "כדי שתהא עזה", ובזה התברך יוסף הצדיק כנ"ל.

וראה זה פלא, שפה מרומז היטב יוסף הצדיק, כי הנה לפי דברי האר"י הקדוש, י"א סממני הקטורת הם כנגד עשר ספירות [ובסממנים יש אחד עשרה, כי האחד עשר - שהוא החלבנה - הוא כנגד כולם], והציפורן היא כנגד מידת היסוד - מידת "צדיק יסוד עולם" - יוסף הצדיק, ע"כ מובן היטב מדוע בציפורן יש הן את ענין היופי, והן את ענין החוזק, כי שניהם נמצאים ביוסף הצדיק, ודו"ק.

והלימוד מזה בשבילנו הוא, שאדם שרוצה לעבוד אותו יתברך באמת ובתמים - שזה בחינת הקטורת שמוקטרת להקב"ה, כן האדם רוצה להתקרב לקדושה, ולמסור נפשו אליו יתברך, אזי הוא מוכרח את שתי הבחינות הללו, הינו שיזכה להיות חזק ואיתן נגד המונעים אותו מהקדושה, ושיהיו לו קרניים חזקות שינגח היטב את היצר הרע וגונדא דיליה, אולם מאידך שגם יזכה ליופי ופאר, שזה קודם כל סדר וניקיון בגשמיות, אולם ג"כ נקיון נשמתו, שיזכה להיופי האמיתי.

שכל זה קשור בד בבד עם ענין פרשת שקלים, כי הנה אדם רוצה לזכות להחוזק והיופי, ורוצה לידע היאך, אך הכל מונח בלימוד הזה של פרשת שקלים: דהנה לזכות לחוזק, זה כנ"ל ענין הקרניים הקדושות של תורה, וכן הקרניים של תפילה, וכן קרניים של גבורה וחוזק נגד

היצר הרע וכת דיליה, וההקשר לפרשת שקלים, כי ע״י פרשת שקלים זוכים ל״תרום קרן ישראל״ - הקרן הקדושה הזו תרום אצל עם ישראל, בכח הצדיק, זה ענין החוזק.

וענין היופי, הוא ג״כ ענין הארת הפנים, שכידוע שיחתו של הרה״ק ר׳ פינחס מקאריץ זי״ע, שאמר: **״הייתי מאד מתגעגע להגיע להד׳ פרשיות בכדי להתראות עם השכינה״**, שבאמת ענין זה מונח בתוך היוצרות שנוהגין לומר, ששם מובאת זו הלשון (יוצרות לפרשת שקלים - מוסף): **״אור פניך עלינו אדון נשא, ושקל אשא בבית נכון ונשא״**, הרי שמזכירים כאן ענין ״הארת פנים״, שזה ענין היופי הנ״ל, שזה כלול בשיחת הרה״ק מקאריץ זי״ע הנ״ל, שע״י פרשת שקלים ג״כ זוכים להיופי הקדוש, בנוסף להחוזק הקדוש.

שעל זה אנו מתפללים בכל יום (תפילת שמונה עשרה, ברכת ״שים שלום״): ״ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך, כי באור פניך נתת לנו ה׳ אלקינו תורת חיים אהבה וחסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום״ - שאנו מתפללים שנזכה לאור פני ה׳, בחינת (משלי טז, טו) ״בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים״, ואדם שזוכה באמת להארה הקדושה הזו, אזי אף פעם לא חשוך לו, ואינו נמצא אף פעם בחושך, כי השכל שלו מאיר באור נפלא.

וכל ענין של פרשת שקלים, הוא ענין של ״חצי״, והינו, שהנה לא כתוב להביא שקל שלם, אלא ״מחצית השקל״, ומדוע זה כך? בכדי להכניס בידיעת האדם שהוא רק חצי, ואין הוא שלם, ולא יחשוב שהוא כבר שלם, וגמר הכל וכו׳, אלא עליו לידע ולהכיר שיש לו עוד הרבה מאד מה לעשות, ושהוא עדין לא התחיל... ולזה זוכים ע״י התקרבות לצדיקים, וכמו שאומר רבנו ז״ל (ליקוטי מוהר״ן, חלק ב, סי׳ עב), שע״י התקרבות לצדיקים מקבלים שפלות, שאדם מתחיל להכיר את מקומו, ולהבין ולידע אשר הוא סך הכל חצי, ולא זכה עדין להגיע לשלימות, ומתי יזכה באמת להשלימות? ע״י שהוא יכיר שהוא חצי, וכך יוכל להתקרב לצדיק ממילא, כי הרי אם יחשוב שהוא כבר שלם, מדוע עליו להתקרב לצדיק?... הרי כבר השלים עצמו לגמרי... אבל תיכף ומיד שמכיר שהוא רק חצי, הוא כבר מבטל את ישותו ומתקרב לצדיק, וע״י שזוכה להתקרב לצדיק, הוא מקבל לימודים נפלאים והקדמות יקרות כ״כ, שיודע עי״כ איך להתנהג בבית, איך להתנהג עם חבריו, ואיך להתנהג עם עצמו... וכך זוכה להגיע להשלימות.

שכל זה הוא סוד מה שאנו אומרים שם ביוצרות: **״אור פניך עלינו אדון נשא, ושקל אשא בבית נכון ונשא״**, שהנה לכאורה מדוע הלשון היא **״ושקל אשא בבית נכון ונשא״**, לכאורה היה צריך להיות כתוב ״ומחצית השקל אשא״, ומדוע כתוב **״ושקל אשא״**? אך זהו

הגילוי הזה, שכשאדם מכיר באמת שהוא רק חצי, ואין הוא זכה עדיין להגיע לשום דבר, אלא עליו עוד הרבה מה להשיג, אזי ממילא הוא זוכה להתקרבות לצדיק, וע"י ההתקרבות להצדיק הוא זוכה לקבל לימודים נפלאים והקדמות יקרות לחיים, שעל ידם הוא זוכה באמת להגיע ל**"ושקל אשא בבית נכון ונשא"** - שזוכה להשקל השלם, כי הנה בזכות הצדיק יש לו שלום בית אמיתי, אזי הוא באמת חצי, ואשתו חצי, אך כשיודעים איך לחיות יחדיו, ולהתנהג עפ"י דרך התורה ודרך הצדיקים, עי"ז זוכים לשלימות האמיתית, שזה **"ושקל אשא בבית נכון ונשא"** - השקל הוא שלם כשהבית הוא "נכון ונשא" - מתנהג היטב על פי דרך התורה והצדיקים.

ועל כן "שקל" הוא בגימטריא "נפש", שאדם שבאמת זכה להתקרב לצדיק, ע"י שהכיר באמת שהוא רק חצי, וזכה לשלימות האמיתית, שזה "שקל שלם", זה מראה שזוכה באמת למנוחת הנפש, וזוכה שנפשו היא ברה, זכה ומאירה, כי זוכה גם לאור הפנים כנ"ל, לכן "שקל" - שזה ענין של שלימות - שקל שלם, הוא בגימטריא "נפש", להורות על ענין זה.

זהו כל הגילוי של הזמן הזה שבו אנו נמצאים עתה, שהנה אנו נמצאים בפרשת שקלים, וכל ענין פרשת שקלים היא לזכות את האדם לקרניים הקדושות, שבאמת הרי לכל אחד יש קרניים - הינו כח וחוזק, וכמו שור, אך תלוי היכן משקיע כוחותיו, האם משתמש עם הכוחות שלו לטומאה, או שמשתמש עמם לקדושה, שמכניס את כל הכוחות בתורה ותפילה, ותפילה בוודאי היינו התבודדות, וכן התפילות הקבועות - שחרית, מנחה וערבית, שאדם יראה לבוא לבית הכנסת ולהתפלל, ולא שיתפלל אצל הכותל... [היינו בכותל הבית], אלא יבוא לבית הכנסת, אפילו אם זה בא לו במסירות נפש של ממש, אלא יזרוק עצמו! וכמו הלשון של רבנו ז"ל: "שדויה לגודא", שמוהרא"ש זי"ע היה תמיד מפרש זאת על ענין הגעה לציון רבנו ז"ל, שתזרוק עצמך לרבנו, אותו דבר כאן, זרוק עצמך לבית הכנסת, ואם תוכל מקודם גם לזרוק עצמך למקוה - מה טוב ומה נעים, וכך זוכה האדם להשתמש כמו שצריך עם הכוחות שיש בו.

שזה כל ענין השובבי"ם, שעתה אנו מסיימים ימים קדושים אלו, שבאמת בכל אחד יש שובבות, אך כל השאלה היא היכן משקיע את השובבות, כי אפשר ליקח את השובבות ולהזיק ח"ו - וכמו השור, שמזיק עם קרניו, ועושה הזקות רבים, אך אפשר ליקח את השובבות ולהכניס אותה בתוך הקדושה, ליקח את הקרניים החזקות, ולהשתמש עם החוזק הזה בתורה ובתפילה ובעבודת ה', וכך יזכה להארת הפנים.

שזה כמו ילד, שטבעו להיות שובב, אך תלוי מה עושים עם השובבות הזאת, אפשר ליתן לו לעשות מה שחפץ, ואז יכול לעשות בלגן, הזיקות, וכו׳ וכו׳, אך אפשר לגלות לו את האפשרות שיכול להכניס את כל המרץ והשובבות בתוך התורה הקדושה, ללמוד בהתמדה, ולעשות סיומים בכל חלקי התורה הקדושה, כל הענין הוא היכן משקיע את הכוחות, כי הכוחות ישנם, וכמו שור, שיש לו הכוחות, אך יכול לעשות היזקות - וכמו שמוצאים זאת איך ששור קודם שבא לנגוח הוא מאמץ כל כוחותיו וכו׳, ואז בא לנגוח [ובפרט אם שמים איזה בגד אדום...], אך הוא יכול להזיק עם הכוחות הללו, ולעשות דברים גרועים, אולם מאידך יכולים לנגוח את כל הרע, את כל הדברים השליליים, ולהרחיקם מעליו.

זהו כל ענין **פרשת שקלים** - ענין ה׳קרן׳ הקדושה, והקשר של כל זה לפרשת השבוע, **פרשת משפטים**, הוא, משום שבפרשתנו אנו מוצאים את כל דיני הזיקות של שוורים וכו׳, ומפה יוצא לנו ג״כ הלימוד הזה, היאך עלינו להשתמש עם כח הקרניים, והקשר לסיום ימי **השובבי״ם הקדושים** הוא ג״כ אמיץ וחזק, משום שכנ״ל כל ענין הקרניים הוא ענין החוזק והשובבות שיש אצל האדם, וכל השאלה היא היכן ישקיע כוחותיו, האם ישקיעו בשובבות טמאה - שיעשה דברים לא טובים, והזיקות ח״ו, או שלעומת זאת, ישקיע את שובבותו בתוך הקדושה, ויכניס את כל המרץ לתוך הקדושה.

וכל זה מקושר היטב לסעודת שלום זכר, שבה אנו מנחמים את התינוק על כל התורה ששכח בלידתו, כי הנה ידוע בפוסקים, שגם עבור עובר צריכים ליתן מחצית השקל, שזה (שמות ל, יג) ״כָּל ׳הָעֹבֵר׳ עַל הַפְּקֻדִים״ - ׳עֹבֵר׳ זה אותיות ׳אֶבֶר׳. והנה כל הנחמה לתינוק היא, שאנו מגלים לו שלא ידאג, אלא שהוא יזכה להתקרב לצדיק, והצדיק יגלה לו לימודים נפלאים כ״כ שיחזיר לו את כל אבדותיו אשר איבד. והנה כל ענין המחצית השקל, הוא ענין של ״במה תרום קרנם של ישראל״ - ענין שימוש בקרן הקדושה לעבודתו יתברך.

ועל פי זה מובן שפיר מדוע גם עבור עובר צריכים ליתן המחצית השקל, כי אף שעדיין במעי אמו, כבר מגלים לו שאפילו שלומד עתה את כל התורה, ומגלים ומראים לו כל ההשגות שישיג וכו׳ (ליקוטי מוהר״ן, חלק א, סימן קפח), אעפ״כ כבר מעכשיו תדע שיש את החוזק של הקרן, ואתה צריך ליקח את החוזק והשובבות הזו ולהכניסם בתוך הקדושה - בתוך התורה, בתוך התפילה, בתוך המצוות והמעשים טובים, וכבר מגלים לו זאת מעכשיו, לכן גם עליו נותנים המעות, בכדי שכבר יהא מוכן למה שיש לפניו, ובפרט כשכבר נולד, בוודאי אנו מנחמים

אותו שיזכה באמת להתקרב לצדיק, והצדיק כבר יחזיר לו את כל אבדותיו, כי הצדיק יגלה לו כאלו לימודים נפלאים, שעל ידם בוודאי יזכה להקרניים הקדושות, שבהם ינגח היטב את כל הרע, ויזכה להיות דבוק בו יתברך בדביקות אמת.

זהו הלימוד של פרשת שקלים, והקשרו לפרשת משפטים, לסיום ימי השובבי״ם, ולסעודת שלום זכר, שכנ״ל זו קדושה משולשת - שבת קדש, ראש חודש, פרשת שקלים, שאנו זוכים לקדושה נפלאה ומיוחדת.

הקב״ה יזכה אותנו, שנזכה באמת להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים, ולזכות לקבל את הלימודים שלהם, ולציית אותם באמת ובתמים, ונזכה לקרניים הקדושות, ושהצדיק יגביה ויזקוף את ראשנו, שלא נהיה בטלנים, אלא נזכה לחטוף עוד ועוד טוב בזה העולם, עדי נזכה לקבל פני משיח צדקנו בקרוב, אמן.

בוקר שבת קודש – סיפור־מעשיות

דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים במעשה י"ב - מבעל תפילה [היו ב' חתנים, ואתמול היה סעודת שלום־זכר, וכן זה ר"ח אדר, ובס"ד הכל מקושר כאן לדברי רביז"ל]

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו נמצאים בסיפור מבעל תפילה, ומספר רבנו ז"ל: "**פַּת אַחֶרֶת אָמְרוּ, שֶׁעִקַּר הַתַּכְלִית הוּא שִׂמְחָה**" - שבאמת זו התכלית, להיות תמיד בשמחה, וממשיך: "**כִּי כְּשֶׁנּוֹלָד בֵּן שְׂמֵחִים, כְּשֶׁיֵּשׁ חֲתֻנָּה שְׂמֵחִים, כְּשֶׁכּוֹבְשִׁים אֵיזֶה מְדִינָה שְׂמֵחִים**" - הינו כשכובשם את היצר הרע, זו השמחה הכי גדולה, וכן כשנולד בן או בת, וכן כשמתחתנים בן או בת, ומדוע כ"כ שמחים? כי שמחים על החסד שהקב"ה עושה עמנו, ויש לשמחה על מה לחול.

והסביר מו"ר שליט"א, שאצל עם ישראל השמחה היא שמחה אמיתית, משום שהשמחה היא שמחת הקב"ה, שמחת המצוות, כל השמחה היא הודאה להקב"ה על כל החסדים והנפלאות שעושה עמנו, שזה כל ענין חודש אדר שאליו אנו נכנסים עתה, שמשנכנס אדר מרבין בשמחה (תענית כט.), ומדוע מרבין בשמחה? כי שמחים על הטובות והניסים שהקב"ה עשה עמנו בחודש זה, ויש לשמחה על מה לחול.

שזה כלל עניני השמחה שיש אצל עם ישראל, וכמו שאומר הפסוק (במדבר י, י): "**וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם**" וגו', שהנה גם עתה הוא ראש חודש, שהוא גם זמן של שמחה, שזה מה שאומרים הלל בראש חודש, שמודים להקב"ה על הטובות שעשה עמנו בחודש האחרון, ומבקשים על החודש הקרוב, וראש חודש זה ענין של התחדשות, כי אז הוא זמן התחדשות הלבנה.

ועל כן ההלל בראש חודש הוא בדילוג, שהפשט הוא שמדלגים על המזמורים באמצע, אבל הענין הוא שזה בא לרמז לאדם שידלג ויקפוץ על כל המונעים והמעכבים, ויהיה שמח - שזה ענין של דילוג וקפיצה. וכן קוראים להלל זה "הלל לא גמור", והינו שאינו שלם, והלימוד בזה הוא ההקשר לפרשת שקלים שקראנו היום, שאדם צריך לדעת שהוא חצי, ולא מושלם, וזהו כל סוד של ר"ח, שהלבנה נעשית קטנה, אבל שוב גודלת, וכן בכל חודש וחודש, להורות שכך הם חייו של אדם.

זו השמחה של ר"ח, וזה השמחה של כלל הזמנים בשנה, ובפרט בחודש אדר, אבל השמחה היא שמחה אמיתית משום שיש

לה על מה לחול, שזה באמת מה שאומר כאן רבנו ז״ל: ״נִמְצָא שֶׁתַּכְלִית הַכֹּל הוּא שִׂמְחָה״.

אך הנה, כל זה הוא בשמחה של קדושה, אבל הנה יש שמחה שיהא בעצם אינה שמחה כלל, וזו השמחה שיש אצל הגויים, שהם שותים וכו׳ קופצים וכו׳ך אך באמת איזו שמחה היא זו?... שזה מה שמצוי ששותים או שח״ו ח״ו לוקחים סמים, ה״י, שהנה נראה שהאדם הזה הוא שמח... אבל כל הענין הוא, שהוא ניתק את המוח שלו מהגוף, ואין לו שום דאגות, והוא כלל לא פה... אזי בוודאי שהוא קופץ וצוהל וכו׳, אך ברגע שההשפעה נגמרת, הרי הוא נכנס לדיכאון הרבה יותר עמוק ממה שהיה קודם, על כן כל ענין זה הוא דיכאון אחד גדול, ואין בזה שום ריח של שמחה, אדרבה, יותר עצבות ודיכאון יש בזה.

שזה מה שממשיך ומספר פה רבנו ז״ל: ״עַל־כֵּן בִּקְשׁוּ אִישׁ שֶׁיִּהְיֶה שָׂמֵחַ תָּמִיד, נִמְצָא שֶׁהוּא אֵצֶל הַתַּכְלִית, וְהוּא יִהְיֶה מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם. וְהָלְכוּ וּמָצְאוּ שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עָרֹל אֶחָד בְּכֶתֶנֶת בָּזוּי כְּדַרְכּוֹ, וְנָשָׂא פִּלֶעשִׁילעט) יֵין־שָׂרָף, וְהָלְכוּ אַחֲרָיו כַּמָּה עֲרֵלִים. וְזֶה הֶעָרֵל הָיָה שָׂמֵחַ מְאֹד (כִּי הָיָה שִׁכּוֹר מְאֹד). וְרָאוּ שֶׁזֶּה הֶעָרֵל הוּא שָׂמֵחַ מְאֹד וְאֵין לוֹ שׁוּם דְּאָגָה, עַל־כֵּן הוּטַב בְּעֵינֵיהֶם הֶעָרֵל הַזֶּה, כִּי הִשִּׂיג אֶת הַתַּכְלִית שֶׁהוּא שִׂמְחָה, וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם״ - שזו היתה טעותם, שלקחו את השיכור הזה למלך, בשעה שהוא ערל טמא מטומא, שזה שפעמים שנמשכים העולם אחר אחד שיכור, ה׳ ישמור, והוא טמא מטומא, ומונח בשאול תחתית ממש, ואומר דעות וכו׳, בשעה שכולו מטונף בעוונות, ה׳ ישמור.

ורבנו ז״ל מסיים גם פה במשפט זה: ״וּבְוַדַּאי הִנְהִיג אוֹתָם בַּדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר״ - הינו שאחד כזה מטומא, שיכור מגועל, שלקחוהו למלך, הרי בוודאי הוא הנהיג אותם כמו שצריך... כי באמת היתה זו כל טעותם, וממשיך רבנו ז״ל ומספר שאף ״וּבָחֲרוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרֶמֶת לָעִנְיָן שֶׁלָּהֶם, דְּהַיְנוּ מְקוֹם כְּרָמִים וְכַיּוֹצֵא, שֶׁיִּהְיוּ עוֹשִׂין יַיִן, וּמֵהַחֲרָצָנִים יִהְיוּ עוֹשִׂין יֵין־שָׂרָף, וְלֹא יֵלֵךְ שׁוּם דָּבָר לְאִבּוּד״ - כ״כ נטעו אחר זה, שממש לא רצו שאף טיפה אחת תלך לאיבוד... ולמה? ״כִּי זֶהוּ עִקַּר הַתַּכְלִית אֶצְלָם לִשְׁתּוֹת וּלְהִשְׁתַּכֵּר וְלִהְיוֹת שָׂמֵחַ תָּמִיד״ - ׳שמח׳ הינו לפי דעתם המשובשת, אך כנ״ל אין זו שמחה כלל, כי השמחה האמיתית היא השמחה באלקותו יתברך, שזה מה שמסיים כאן רבנו ז״ל: ״אַף־עַל־פִּי שֶׁאֵין שׁוּם שַׂיָּכוּת וְעִנְיָן לְשִׂמְחָתָם, כִּי אֵין לָהֶם כְּלָל עַל מַה לִּשְׂמֹחַ״ - שזו בדיוק הנקודה הנ״ל, שאין להם כלל על מה לשמוח, כי הרי על מה יש לגוי להיות שמח?... יהודי שמח בשמחת הקב״ה, הוא מודה להקב״ה על כל הטובות שעושה עמו, וכל כולו שמח על שזוכה להיות דבוק בו יתברך, אבל במה כבר גוי יכול לשמוח?... ואומר רבנו ז״ל: ״אַף־עַל־פִּי־כֵן זֶה הָיָה עִקַּר

הַתַּכְלִית אֶצְלָם לִהְיוֹת שִׂמֵּחַ תָּמִיד עַל לֹא דָּבָר. וּבָחֲרוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרֶמֶת כַּנַ"ל וְהָלְכוּ וְיָשְׁבוּ שָׁם" - ונטעו אחר זה, מה שבאמת צריכים להיזהר מזה מאד מאד.

ובפרט שעתה אנו עומדים לקראת ימי הפורים הקדושים, שהנה בוודאי כל השמחה של פורים היא ההודאה להקב"ה על הניסים שנעשו עמנו ושנעשים עמנו, וזו שמחה מעין השמחה שלעתיד לבוא, אבל חלילה להיות מהטועים ששותים כ"כ הרבה, עד ששוכבים כמו פגרים, ומקיאים וכו' וכו', ועושים שטויות והיזקות וכו' וכו', כי הרי לא זו התכלית של השתיה, הרי כתוב (מגילה ז:): 'חייב איניש לבסומי בפוריא' - 'לבסומי' לשון 'בשמים', והיינו שיצא מהאדם ריח טוב, ואיך יזכה לזה? הנה בשחיקת הסממנים מובא: "כשהוא שוחק אומר הדק היטב היטב הדק מפני שהקול יפה לבשמים" - היינו אם אדם רוצה ריח טוב, הוא צריך את ענין ה"קול" - תפילה והתבודדות אליו יתברך, כי "הקול" - התפילה וההתבודדות, "יפה לבשמים" - יזכה אותך באמת ל"בשומי", שתצעק ותתפלל להקב"ה: "רבונו של עולם, "הדק היטב היטב הדק" - הדק אותי אליך היטב היטב הדק, שאזכה להיות קשור והדוק בך היטב תדיר בדביקות אמת" - כך זוכים באמת ל"בסומי בפוריא", ולא ההיפך מזה, שהאדם כולו עם ריחות מטונפים וכו' וכו', אלא כמו שמוהרא"ש זי"ע תמיד היה אומר, תשתה שתים - שלוש כוסות, להרים את המוחין, וכמו שבבירת מילה, או בנישואין, מברכין על היין ושותים, כי אז יש שמחה אמיתית, לכן שותים, אבל שותים מעט, בכדי להרים את המוח, וכבר זה מספיק, בפורים צריכים יותר מכדי מידתו וזהו... לא שכבר מכין בקבוקים שלמים וכו'... אלא כמה כוסות, ואז ירקוד ויהיה דבוק בו יתברך בדביקות אמת, זו השמחה האמיתית של פורים!

זה ענין של שמחה דקדושא - שמחה אמיתית! שבזה טעו אנשי המדינה כנ"ל, שלקחו איזה שיכור למלך וכו', והוא כבר הנהיגם בדרך הישר... אך באמת, המנהיג האמיתי - הצדיק האמת, מלמדנו מהי השמחה האמיתית, והיאך עלינו להתנהג כמו שצריך, שהנה ב"ה מתחתנים, נולדים ילדים, איזו שמחה היא זו! ואשרי החתן שמנצל את יום חופתו, ומבקש ממנו יתברך הכל, וזה יום של מחילת עוונות, ולכן זהו יום הכי שמח, וכמו בעניין יום כיפורים, דאיתא בתנא־דבי־אליהו (רבא, פרק א): "יָמִים יֵצָרוּ וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם" (תְּהִלִּים קלט, טז) - 'זֶה יוֹם הַכִּפּוּרִים לְיִשְׂרָאֵל, לְפִי שֶׁהָיְתָה שִׂמְחָה גְּדוֹלָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא שֶׁנִּתָּנוֹ בְּאַהֲבָה לְיִשְׂרָאֵל. מָשְׁלוּ מָשָׁל לְמָה הַדָּבָר דּוֹמֶה, לְמֶלֶךְ בָּשָׂר וָדָם שֶׁהָיוּ עֲבָדָיו וּבְנֵי בֵּיתוֹ מוֹצִיאִין אֶת הַזְּבָלִים וּמַשְׁלִיכִין אוֹתָם כְּנֶגֶד פֶּתַח בֵּית הַמֶּלֶךְ, וּכְשֶׁהַמֶּלֶךְ יוֹצֵא וְרוֹאֶה אֶת הַזְּבָלִים הוּא שָׂמֵחַ שִׂמְחָה גְּדוֹלָה. לְכָךְ נִדְמֶה יוֹם הַכִּפּוּרִים שֶׁנִּתָּנוֹ הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא בְּאַהֲבָה רַבָּה וּבְשִׂמְחָה. וְלֹא זוֹ בִּלְבַד,

אֶלָּא בְּשָׁעָה שֶׁהוּא מוּחָל לַעֲוונוֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֵין מִתְעַצֵּב בִּלְבָבוֹ, אֶלָּא שָׂמֵחַ שִׂמְחָה גְּדוֹלָה׳.

האמיתיים, וכך נזכה להיות אנשים כשרים באמת כרצונו יתברך, אמן ואמן.

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה לשמחה האמיתית, ולציית תמיד לצדיקים

* * *

מכון 'יִשָּׂא מִדַּבְּרוֹתֶיךָ' שם לו למטרה להוציא לאור עולם את הספרים הקדושים של מו״ר **הרה״צ שליט״א**, שכל דברי פי איש הם מהנחל נובע מקור חכמה (משלי יח, ד), ומלמד לנשמות י״ש״ר״א״ל׳ את לימודיו הקדושים של רבינו ז״ל - עפ״י מה שספג במשך עשרות שנים ב׳היכל הקדש׳ מפי מוהרא״ש הקדוש - בשפה ברורה ובנעימה, וכל דבריו הם לימודים חיים ומעשיים - **'לעובדא ולמעשה'!**

תהלה לאל, בחדשים האחרונים הודפסו ע״י המכון 1,000 ספרי **״דרכי איש״**, המכילים אוצר שיחות של מו״ר שליט״א עפ״י סדר האל״ף-בי״ת [נשארו כ-20 ספרים בלבד]. כמו״כ הודפסו 2,000 ספרי **״עובדא למעשה״**, אוצר סיפורי צדיקים עם מסקנתם למעשה, מאוצרותיו של מו״ר שליט״א [כל הספרים אזלו!]. בנוסף, הודפסו למעלה מ-4,000 ספרי סיפורי-מעשיות עם פירושו הבהיר של מו״ר שליט״א שמלמד בכל צפרא דשבתא [נשארו מאות בודדים].

הספרים הקדושים מופצים בין שכבות העם, ומאירים את אורו של רביה״ק - כפי שזוכים לקבל בחדרו הקדוש של מוהרא״ש זי״ע, מפי תלמידו הנאמן שליט״א. **ישנם ספרים רבים אשר עודם בכתובים - תורות ושיחות, סיפורים ומעשיות, ומתעתדים לצאת בקרוב!**

מוהרא״ש הכריז ואמר על צדקה שנותנים בשביל הפצה: **״וְהַצְּדָקָה הַזּוֹ עוֹלָה עַל כָּל הַצְּדָקוֹת!״** ואף התבטא ואמר על צדקה זו: **״אִי אֶפְשָׁר לְשַׁעֵר בְּשֵׂכֶל אֱנוֹשִׁי כְּלָל וְכוּ׳!״**. [עין דבריו הנוראים ב׳אשר-בנחל׳, חלק ז׳, מכתב תש״נ].

טל׳: 058-456-3404
דוא״ל: s0584563404@gmail.com